

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

У статті представлено науковий аналіз літератури та нормативно-правової бази щодо організаційно-правового забезпечення інформаційної діяльності органів державної влади. Опитування фахівців показало, що в Україні створено достатню законодавчу базу для ефективної інформаційної діяльності органів державної влади, оскільки в Україні сформовано значний масив нормативних актів, які прямо чи опосередковано регулюють інформаційну діяльність владних органів. На підставі їхнього аналізу виокремлено три основних напрями правового регулювання зазначеного виду діяльності: запровадження механізмів відкритості та прозорості в діяльність органів державної влади; забезпечення взаємодії місцевих органів влади з громадськістю; налагодження процесів збирання, оброблення, нагромадження, зберігання, поширення, захисту інформації та надання її споживачам. Важливим здобутком, на думку фахівців, є наявність пунктів законодавчих актів, що визначають регулювання права на інформацію, гарантії держави всім суб'єктам інформаційних відносин рівних прав і можливості доступу до інформації, присутність основних стратегічних цілей розвитку інформаційного суспільства в Україні, технології обробки, створення, передавання, одержання, зберігання, використання та знищення електронних документів, що забезпечує швидкість та ергономічність діяльності органів державної влади. Переважна більшість законодавчих актів ухвалюється з метою покращення інформування населення та інформатизації надання публічних послуг. Проте, поряд з цим, як зазначають фахівці, питанням формування двосторонніх симетричних зв'язків надається недостатньо уваги. Назріла необхідність у запровадженні закону «Про інформаційне забезпечення органів державної влади та управління», який більш конкретно регламентував би правове регулювання даних видів інформаційних відносин та передбачав би конкретну жорстку відповідальність за надану інформацію. Подано результати дослідження, яке дало можливість виявити критерії і рівні ефективності організаційно-правового забезпечення інформаційної діяльності органів державної влади. За результатами анкетування й опитування фахівців виявлено сучасний стан організаційно-правового забезпечення інформаційної діяльності органів державної влади.

Ключові слова: інформаційна діяльність; органи державної влади.

Постановка проблеми в загальному вигляді.

Потребу дослідження сучасного стану організаційно-правового забезпечення інформаційної діяльності органів державної влади зумовлено низкою нормативно-правових актів України, метою яких є не лише висвітлення діяльності органів державної влади, а й їх відповідність сучасним міжнародним вимогам урядування.

З огляду на потенційні вигоди і загрози, інформаційне суспільство стало ключовою темою стратегії XXI століття Європейського Союзу. Існує суспільна потреба зближення та поступового приведення законодавства України у відповідність до вимог законодавства Європейського Союзу.

Одне з головних завдань органів державної влади – надання публічних послуг населенню з метою забезпечення задоволення потреб у різноманітних сферах життєдіяльності. Реалізація зазначених завдань потребує відповідного організаційно-правового забезпечення. Тому лише впорядкована, добре налагоджена інформаційна діяльність органів державної влади дозволяє виконувати весь спектр завдань інформаційної політики держави.

Аналіз основних досліджень і публікацій. Дану проблему розглядали різні зарубіжні й вітчизняні науковці, але в іншій площині. Так, П. Клімушин, Ю. Приймак, А. Семенченко, А. Серенок розглядали основи електронного урядування. В. Алексєєв,

К. Доскаленко, О. Крутій, С. Колосок, О. Пухкал, А. Серант, С. Степаненко досліджували проблемні питання взаємодії органів влади та громадськості. Соціальний діалог та соціальне партнерство вивчали С. Вдовенко, С. Гербеда, Н. Діденко, Ю. Куц, В. Лобас, Т. Маляренко, П. Надолішній, В. Новак, О. Пономаренко, Т. Сенюшкіна, М. Сичова. Важливими для нашого дослідження є здобутки Н. Гудими, В. Дзюндзюк, С. Жарая, В. Коняєвої, О. Черниш щодо надання послуг органами державної влади; М. Гаман, Р. Войтович, О. Григора, Г. Груби, В. Гурковського, Б. Колеснікова, В. Мартиненко, О. Поважного, Н. Пономарева щодо засад інформаційного суспільства та інформаційної політики.

Аналіз зазначеної літератури показав розгалуженість проблеми інформаційної діяльності органів державної влади, неузгодженість тих чи інших досліджень з окремими питаннями реалізації цієї діяльності, недостатню розробленість означеної проблеми, а саме: відсутність наукових доробок щодо стану реалізації даного виду діяльності органами державної влади, критеріїв оцінювання та визначення рівня ефективності цих критеріїв.

Мета статті. На основі аналізу наукової літератури, законодавчих актів і нормативно-правових документів, в також на основі проведення експертного оцінювання виявити стан організаційно-правового забезпечення інформаційної діяльності органів державної влади.

Виклад основного матеріалу дослідження. За результатами попереднього проведеного аналізу нами було виявлено, що організаційно-правове забезпечення органів державної влади слід визначати за такими критеріями, як: достатність законодавчої бази для ефективного здійснення інформаційної діяльності органами державної влади; відповідність діючого законодавства України щодо інформаційної діяльності органів державної влади вимогам законодавства ЄС у цій галузі; ергономічність структурної організації, що забезпечує інформаційну діяльність органів державної влади.

Так, інформаційна діяльність органів державної влади регламентується Конституцією України та низкою нормативно-правових актів, а саме: законами України «Про інформацію», «Про науково-технічну інформацію», «Про Національну програму інформатизації», «Про Концепцію Національної програми інформатизації», «Про електронні документи та електронний документообіг», «Про електронний цифровий підпис», «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах», «Про захист персональних даних», «Про доступ до публічної інформації», «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації», «Про соціальний діалог в Україні», «Про телебачення і радіомовлення», «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні», «Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення»; розпорядженням Кабінету Міністрів України від 5 вересня 2012 р. № 634-р «Про схвалення Концепції створення та функціонування інформаційної системи

електронної взаємодії державних електронних інформаційних ресурсів», постановою Кабінету Міністрів України від 11 вересня 2013 р. № 718 «Про створення єдиного інформаційного середовища соціальної сфери та забезпечення обміну інформацією між центральними органами виконавчої влади».

Також існує декілька регламентуючих документів, що задають конкретні параметри роботи майбутнього інформаційного суспільства України, а саме:

– Постанова Кабінету Міністрів України від 28 листопада 2012 р. № 1134 «Про запровадження Національної системи індикаторів розвитку інформаційного суспільства», в якій затверджено перелік індикаторів розвитку інформаційного суспільства;

– Постанова Верховної Ради України від 05 липня 2012 р. № 5096-VI «Про затвердження Програми інформатизації законодавчого процесу у Верховній Раді України на 2012-2017 роки», яка описує систему «Електронний парламент», яка передбачає розробку підсистем: «Електронний офіс народного депутата України», «Електронний комітет», «Електронна погоджувальна рада», «Електронна бібліотека й архів» та «Електронний зал пленарних засідань».

Опитування фахівців показало, що в Україні створено достатню законодавчу базу для ефективної інформаційної діяльності органів державної влади, оскільки в Україні сформовано значний масив нормативних актів, які прямо чи опосередковано регулюють інформаційну діяльність владних органів. На підставі їхнього аналізу виокремлено три основних напрями правового регулювання зазначеного виду діяльності: запровадження механізмів відкритості та прозорості в діяльність органів державної влади; забезпечення взаємодії місцевих органів влади з громадськістю; налагодження процесів збирання, оброблення, нагромадження, зберігання, поширення, захисту інформації та надання її споживачам.

Важливим здобутком, на думку фахівців, є наявність пунктів законодавчих актів, що визначають регулювання права на інформацію, гарантії держави всім суб'єктам інформаційних відносин рівних прав і можливості доступу до інформації, присутність основних стратегічних цілей розвитку інформаційного суспільства в Україні, технології обробки, створення, передавання, одержання, зберігання, використання та знищення електронних документів, що забезпечує швидкість та ергономічність діяльності органів державної влади.

Переважна більшість законодавчих актів ухвалюється з метою покращення інформування населення та інформатизації надання публічних послуг. Проте, поряд з цим, як зазначають фахівці, питанням формування двосторонніх симетричних зв'язків надається недостатньо уваги. Назріла необхідність у запровадженні закону «Про інформаційне забезпечення органів державної влади та управління», який більш конкретно регламентував би правове регулювання даних видів інформаційних відносин та передбачав би конкретну жорстку відповідальність за надану інформацію.

50 % фахівців вважає, що не потрібно створювати нові закони у сфері інформації, а систематизувати вже існуючі, об'єднавши їх у Кодекс України про інформацію, який має чітко визначити об'єкт, предмети інформаційного права, суб'єкти інформаційних правовідносин, правовий режим доступу до інформації, включаючи доступ до публічної інформації, персональних даних, державної та іншої, передбаченої законом таємниці.

Досліджуючи наукові джерела щодо другого критерію, ми дізналися, що орієнтація України на створення інформаційного суспільства та інтеграцію до європейського інформаційного суспільства вперше була передбачена Стратегією інтеграції України до ЄС (розділ 13), ухваленою у 1998 році [2].

20 жовтня 2005 року вийшов Указ Президента України №1497/2005 «Про першочергові завдання з впровадження новітніх інформаційних технологій», який визначив одним із пріоритетів державної політики створення в країні інформаційного суспільства. Таким чином, Україна долучилася до міжнародних процесів модернізації власних механізмів державного управління, що на той момент уже тривали в розвинутих країнах понад 10 років.

За останні роки нормативно-правова база електронного урядування суттєво розширилася. Насьогодні, основні нормативно-правові документи пов'язані з електронним урядуванням можна класифікувати за їх правовим статусом та видом документу [12].

Основним нормативно-правовим актом, який визначає механізм взаємодії України та ЄС у сфері зв'язку та інформатизації, є Угода про партнерство і співробітництво між Україною та ЄС за напрямком «Розбудова інформаційного суспільства». Цілі та дії такого співробітництва відбувається відповідно до підписаного під час Четвертого Саміту Україна-ЄС Меморандуму взаєморозуміння між Генеральним Директоратом з питань інформаційного суспільства Європейської Комісії та Держкомзв'язку України щодо розвитку інформаційного суспільства. Цей документ стає на допомозі до входження України в Європейський інформаційний простір, здійснення інтеграції у сфері інформатизації. Держкомзв'язок забезпечує реалізацію цієї угоди шляхом виконання відповідних планів заходів щодо її реалізації, а також адаптацію законодавства України у сфері зв'язку та інформатизації до законодавства ЄС [8; 16].

Ним також передбачено прискорення досягнення прогресу у сфері регулювання електронних засобів зв'язку, у сфері послуг інформаційного суспільства та інтеграції України до дослідницької програми технологій інформаційного суспільства [15].

Порівняння вітчизняної практики із європейською дало можливість виявити, що в питаннях надання інформації Україна поступається багатьом державам, у національних законодавствах яких установлюється обов'язок державних структур регулярно публікувати певні категорії інформації, до якої належать нормативні, індивідуальні або загальні управлінські акти. Поряд із доступом до різного роду матеріалів доступ передбачений і для проектів нормативних

актів, що дозволяє громадянам брати участь в їх обговоренні до їх затвердження.

Як зазначає О. Кузьменко, сучасна держава є організацією, що перебуває на службі суспільства, і не владарює над громадянами, а надає їм послуги. Саме такий підхід до формування концепції публічних послуг існує у Великобританії, який досить відчутно вплинув на положення Хартії громадян (Citizen's Charter) 1991 р. Прийняття даного документа поклало початок практичній розробці та використанню стандартів якості послуг, що надаються державним сектором, та порядок їх надання [1].

В Україні подібним базовим нормативним актом є Закон «Про адміністративні послуги», який передбачає впорядкування внутрішніх процедур надання адміністративних послуг (через запровадження технологічних карток послуг) та надання зручної інформації для споживачів послуг (через встановлення обов'язку широкого інформування та запровадження інформаційних карток адміністративних послуг) [10, с. 8].

Також в даному аспекті важливим є закон «Про доступ до публічної інформації», що містить реальні механізми, що здатні зробити діяльність влади прозорою [11].

Аналіз фахівцями діючого законодавства України у галузі інформаційної діяльності органів державної влади та законодавства ЄС у цій галузі дав можливість виявити деякі суттєві відмінності у проблематиці надання послуг в Україні та країнах ЄС.

Так, у законодавстві країн ЄС мало прикладів нормативного закріплення категорії «публічні послуги» (чи її аналогів: «урядові послуги», «послуги адміністрації» тощо). Здебільшого підхід є дуже гнучким і в цю категорію включають всі продукти, які надає уряд/адміністрація (в широкому сенсі), починаючи з різних видів реєстрації та видачі документів, завершуючи наданням пакетів для сортування сміття.

У країнах ЄС існують гнучкі підходи і до суб'єктів надання послуг, які в Україні віднесені до адміністративних. Зокрема, допускається їх надання не лише органами виконавчої влади чи місцевого самоврядування (при чому багато послуг базових на відміну від України надаються саме через органи місцевого самоврядування), але й іншими суб'єктами (установами, підприємствами, в тому числі приватної форми власності, неурядовими організаціями). Тобто, і делегування, і аутсорсинг у розвинутих країнах є досить популярними, що часто дозволяє заощаджувати публічні ресурси та забезпечувати кращу якість послуг [10, с. 39].

Посилаючись на науковий доробок В. Кириченко, який аналізуючи конституційні права деяких держав ЄС та України, фахівці погоджуються, що право на недоторканість приватного життя включає в себе право людини на охорону особистої і сімейної таємниці, а також право на таємницю листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції [4].

У різних країнах конституційне закріплення і практика реалізації зазначених прав мають свої особливості. Так, у деяких державах посяганням

визнається не лише перехоплення інформації, але й її незаконне збирання, зберігання, використання та поширення всупереч інтересам особи. В Україні ці питання регулюються Конституцією України (ч. 2 ст. 32) від 1996 р. [6].

Ряд країн на законодавчому рівні закріпили право громадян на ознайомлення в органах державної влади і місцевого самоврядування, установах і організаціях з відомостями про себе, право на спростування недостовірної інформації про себе і членів своєї сім'ї та право вимагати вилучення будь-якої інформації, а також право на відшкодування матеріальної і моральної шкоди, завданої збиранням, зберіганням, використанням та поширенням такої недостовірної інформації [4].

Регулювання й контроль влади у галузі ЗМІ, регулювання концентрації ЗМІ здійснюється системою законодавства кожної з країн ЄС, як законами, так і загальними й спеціальними урядовими програмами сприяння ЗМІ [14].

В Україні, правовідношення в цій сфері регулюють Закон України «Про захист персональних даних» та Закон України «Про доступ до публічної інформації».

В основі третього критерію лежить закон України «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації», що передбачає необхідність створення в органах державної влади та місцевого самоврядування спеціальних інформаційних служб: інформаційних управлінь, інформаційно-аналітичних підрозділів, прес-служб, прес-центрів, управлінь і центрів громадських зв'язків, прес-бюро, прес-секретарів та прес-аташе з відповідним апаратом. Напрями діяльності цих служб достатньо різноманітні:

1. Збір, аналіз, обробка та оперативне надання інформації про діяльність управлінських органів засобом масової інформації.

2. Здійснення самостійно або за допомогою професійних компаній відео- і аудіозаписів офіційних заходів.

3. Ведення державної й галузевої статистичної звітності, створення і ведення галузевих баз даних статистичної інформації, розробка й видання статистичних збірників.

4. Проведення науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт із проблем інформаційних технологій, телекомунікаційних мереж і систем, створення й актуалізації інформаційних ресурсів.

5. Виконання культурно-просвітницьких завдань [3].

В Україні урядова інформація поширюється кількома каналами: існує інститут прес-секретарів при міністрах і підрозділи зі зв'язків із громадськістю та ЗМІ при міністерствах, діє також Департамент комунікацій влади та громадськості Секретаріату Кабінету Міністрів України. Основні завдання Департаменту спрямовані на розвиток суспільних комунікацій та інформаційної сфери, сприяння створенню умов для розвитку громадянського суспільства

та реалізації конституційних прав громадян на участь в управлінні державними справами [9, с. 13-14].

На регіональному рівні інформаційну діяльність здійснюють обласні державні адміністрації та міські держадміністрації, до складу яких входять відділи інформаційної діяльності та комунікацій з громадськістю [13].

Слід зауважити, що галузеві органи державного управління також мають інформувати громадськість та суспільство про результати своєї діяльності, керуючись загальним законодавством з інформаційної діяльності органів влади та спеціалізованими (галузевими) нормативно-правовими актами.

Органами державної влади також передбачаються спеціальні програми та проекти, які забезпечують доступ громадян (як України, так і іноземців, осіб без громадянства) до широкого кола інформації про нашу державу [7].

Аналіз функціонування взаємодії органів державної влади і ЗМІ в Україні, вивчення нормативно-правової бази регулювання їх діяльності засвідчує, що структура організації інформаційно-комунікаційної діяльності органів державної влади достатньо ергономічна. Практично кожна державна служба та її територіальні підрозділи мають свої засоби інформування громадськості та інших державних інституцій.

Так, діяльність Верховної Ради України, Президента України, Кабінету Міністрів України, міністерств та інших центральних органів виконавчої влади, Верховного Суду України, Конституційного Суду України висвітлюється в друкованих ЗМІ загальнодержавної та зарубіжної сфери розповсюдження на умовах, визначених у договорах між органами державної влади і редакціями цих друкованих ЗМІ.

Для висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування їх інформаційні служби мають право використовувати такі форми підготовки та оприлюднення інформації: випуск і поширення бюлетенів, прес-релізів, оглядів, інформаційних збірників, експрес-інформації тощо; проведення прес-конференцій, брифінгів, організація інтерв'ю з керівниками органів державної влади для працівників вітчизняних і зарубіжних ЗМІ; підготовка і проведення теле- і радіопередач; забезпечення публікацій (виступів) у ЗМІ керівників або інших відповідальних працівників органів державної влади; створення архівів інформації про діяльність органів державної влади; інші форми поширення офіційної інформації, що не суперечать законодавству України [7].

Окремо слід виділити таку інформаційну структуру держустанов як веб-сайти, інформаційне наповнення яких регулюється Постановою Кабінету Міністрів України «Порядок оприлюднення у мережі Інтернет інформації про діяльність органів виконавчої влади». Сайти органів державної влади оформлюються як інформаційні портали: це точка входу до мережі Інтернет, стартовий сайт, який пропонує власні послуги, а разом із тим є путівником у всесвітній павутині [5].

Самі результати дослідження щодо сучасного стану організаційно-правового забезпечення інформаційної діяльності органів державної влади за трьома критеріями подано на рисунку 1.

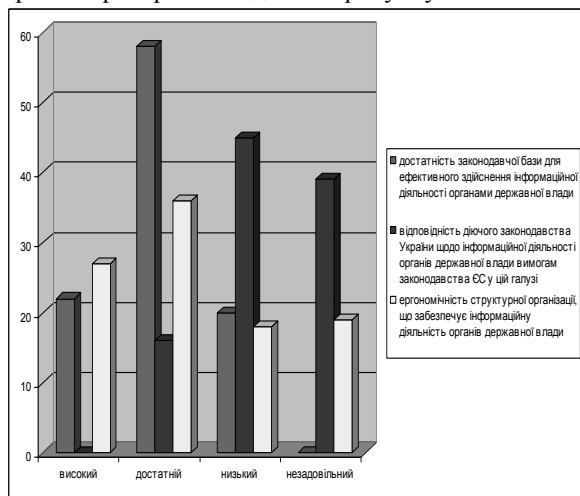

Рис. 1. Рівні ефективності організаційно-правового забезпечення інформаційної діяльності органів державної влади.

Як засвідчують дані рис. 1, 20 % фахівців вважають, що ефективність організаційно-правового забезпечення інформаційної діяльності органів державної влади незадовільна; 30 % – що вона знаходиться на низькому рівні, 35 % оцінили як

достатню та 15 % – як, таку яка знаходиться на високому рівні.

Висновки з даного дослідження. Отже, основні проблеми нормативно-правового регулювання інформаційної діяльності органів державної влади полягають в адаптації відповідного законодавства України до нових умов суспільного розвитку, передусім пов'язаних з побудовою інформаційного суспільства; в недостатньо ефективних механізмах впровадження і реалізації цих законів.

Крім того, закони, постанови, накази та інше щодо впровадження інформаційних технологій не відповідають рівню розвитку ІТ та одні можуть суперечити іншим, або містити закладені у нормативний документ перепони для його реалізації.

Значною проблемою відповідності української системи державної влади до європейських сучасних умов, на думку фахівців, є певна безсистемність, невизначеність та нерегламентованість її взаємовідносин з кінцевими споживачами державно-управлінських послуг.

Фахівці відмічають, що на сьогодні арсенал засобів взаємодії спеціальних підрозділів в органах державної влади доволі широкий. Але відсутність достатнього матеріально-технічного забезпечення не дає можливості використовувати їх у повному обсязі.

ЛІТЕРАТУРА

- Адміністративне право зарубіжних країн : курс лекцій / [О. В. Кузьменко, І. Д. Пастух, О. Є. Користін та ін.] ; за ред. О. В. Кузьменко. – К. : Юрінком Інтер, 2014. – 528 с.
- Дубов Д. В. Інформаційне суспільство в Україні: глобальні виклики та національні можливості / Ожеван М. А., Гнатюк С. Л., Дубов Д. В. – К. : НІСД, 2010. – 29 с.
- Закон України «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації» №539/97-ВР від 23.09.1997р. // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 49. – С. 299.
- Кириченко В. М. Порівняльне конституційне право: модульний курс : [навчальний посібник] / В. М. Кириченко, О. М. Куракін – К. : «Центр учбової літератури», 2012. – 256 с.
- Кислюк К. В. Спеціальне документознавство. [модульний курс] / К. В. Кислюк.– К. : Кондор, 2011. – 192 с.
- Конституція України від 28.06.1996 №254к/96-ВР тлумачення від 15.05.2014 [Електронний ресурс] // Офіційний веб-портал Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
- Марущак А. І. Інформаційне право: Доступ до інформації / Марущак А. І. : [навчальний посібник]. – К. : КНТ, 2007. – 532 с.
- Меморандум про взаєморозуміння між Генеральним Директоратом з питань Інформаційного суспільства Європейської Комісії та Державним комітетом зв'язку та інформатизації України щодо розвитку Інформаційного суспільства від 14.09.2000 [Електронний ресурс] // Офіційний веб-портал Верховної Ради України. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/994_447
- Науково-методичне забезпечення зв'язків з громадськістю в органах державної виконавчої влади : метод. рек. / [С. А. Чукут, Т. В. Джига, А. В. Баровська та ін.], ; за заг. ред. С. А. Чукут. – К. : НАДУ, 2008. – 72 с.
- Науково-практичний коментар до Закону України «Про адміністративні послуги» / [за заг. ред. В.П.Тимошука]. – К. : ФОП Москаленко О. М. – 392 с.
- Науково-практичний коментар до Закону України «Про доступ до публічної інформації» : для використ. в адм. та суд. практиці / [авт. кол.: Р. Головенко та ін. ; заг. ред. Д. Котляр] ; Центр сусп. медіа, Міжнар. фонд «Відродження», Прогр. сприяння парламентам. – Київ, 2012. – 335 с.
- Нормативно-правове забезпечення впровадження електронного урядування в Україні : аналітичний звіт / [вик. Серенко А. О., Олійник Т. І.]. – Київ, 2014. – 72 с.
- Постанова КМУ від 18.04.2012 № 606 «Про затвердження рекомендаційних переліків структурних підрозділів обласної, Київської та Севастопольської міської, районної, районної в м. Києві та Севастополі державних адміністрацій» редакція від 04.07.2014 [Електронний ресурс] // Офіційний веб-портал Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/606-2012-%D0%BF>
- Почепцов Г. Г. Інформаційна політика: навч. посіб. / Г. Г. Почепцов, С. А. Чукут. – [2-ге вид., стер.]. – К. : Знання, 2008. – 663 с. – (Вища освіта XXI століття).

15. Проблеми і перспективи розвитку банківської системи України: погляд у майбутнє : збірник тез доповідей за матеріалами Восьмої науково-практичної конференції студентів (18-22 квітня 2005 р.) та Дев'ятої науково-практичної конференції студентів (27 квітня 2006 р.). – Суми : УАБС НБУ, 2006. – 178 с.
16. Угода про партнерство і співробітництво між Україною і Європейськими Співтовариствами та їх державами-членами редакція від 16.09.2014 [Електронний ресурс] // Офіційний веб-портал Верховної Ради України. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/998_012

В. А. Николаев,

Черноморский государственный университет имени Петра Могилы, г. Николаев, Украина

ОРГАНИЗАЦИОННО – ПРАВОВОЕ ОБЕСПЕЧЕНИЕ ИНФОРМАЦИОННОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ОРГАНОВ ГОСУДАРСТВЕННОЙ ВЛАСТИ

В статье представлены научный анализ литературы и нормативно-правовой базы по организационно-правового обеспечения информационной деятельности органов государственной власти. Опрос специалистов показал, что в Украине создана достаточная законодательная база для эффективной информационной деятельности органов государственной власти, поскольку в Украине сформирован значительный массив нормативных актов, прямо или косвенно регулируют информационную деятельность органов власти. На основании их анализа выделено три основных направления правового регулирования указанного вида деятельности: внедрение механизмов открытости и прозрачности в деятельности органов государственной власти; обеспечение взаимодействия местных органов власти с общественностью; налаживание процессов сбора, обработки, накопления, хранения, распространения, защиты информации и предоставления ее потребителям. Важным достижением, по мнению специалистов, является наличие пунктов законодательных актов, определяющих регулирование права на информацию, гарантии государства всем субъектам информационных отношений равные права и возможности доступа к информации, присутствие основных стратегических целей развития информационного общества в Украине, технологии обработки, создания, передачи, получения, хранения, использования и уничтожения электронных документов, обеспечивает скорость и эргономичность деятельности органов государственной власти. Подавляющее большинство законодательных актов принимается с целью улучшения информирования населения и информатизации предоставления публичных услуг. Однако, наряду с этим, как отмечают специалисты, вопросам формирования двусторонних симметричных связей уделяется недостаточное внимание. Назрела необходимость в введении закона «Об информационном обеспечении органов государственной власти и управления», который более конкретно регламентирующего правовое регулирование данных видов информационных отношений и предусматривал бы конкретную жесткую ответственность за предоставленную информацию. Представлены результаты исследования, которое позволило выявить критерии и уровни эффективности организационно-правового обеспечения информационной деятельности органов государственной власти. По результатам анкетирования и опроса специалистов выявлено современное состояние организационно-правового обеспечения информационной деятельности органов государственной власти.

Ключевые слова: *информационная деятельность; органы государственной власти.*

V. Nikolaev,

Petro Mohyla Black Sea State University, Mykolayiv, Ukraine

ORGANIZATIONAL – LEGAL MAINTENANCE OF INFORMATION OF PUBLIC AUTHORITIES

The paper presents scientific literature analysis and the regulatory framework for organizational and legal support of information of public authorities. The poll of experts showed that Ukraine has established a sufficient legal basis for effective information of public authorities, as in Ukraine formed a significant body of regulations that directly or indirectly regulate the information activity of the authorities. Based on their analysis identified three main areas of legal regulation of this activity: the introduction of mechanisms of openness and transparency in the activities of public authorities; ensuring interaction between local authorities and the public; the establishment of the collection, processing, accumulation, storage, distribution, protection of information and of its consumers. An important achievement, according to experts, is the presence of items of legislation governing the management of the right to information, state guarantees to all subjects of informational relations equal rights and access to information, the presence of the main strategic objectives of development of information society in Ukraine, processing technology, the creation, transmission, receipt, storage, use and disposal of electronic documents, provides the speed and usability of public authorities. The vast majority of legislative acts adopted with a view to improving public awareness and information of the public services. However, along with this, as experts note, the formation of symmetric bilateral relations given insufficient attention. There is a need in the introduction of the law «On information support of public authorities and management», which is more specifically legal regulations governing these types of information relations and would provide specific strict liability for the information provided. The results of the study, which revealed the criteria and levels of efficiency of organizational and legal support of information of public authorities. According to the results of the survey and the survey of experts found the current state of organizational and legal support of information of public authorities.

Keywords: *information activities; public authorities.*